

Athén romjain

Baka István emlékének

És akkor

megmozdult a sok oszlop
a timpanon megreccsent
összekuszálódtak a frízek
alázuhantak a tető lapjai
a csillogó padlat hullámokat vetett
megrázkódott a szobor talapzata
inogni kezdett az isten
az aranysisakos örök lény
kihullott a dárda kezéből
a márványpor az eget eltakarta
és darabokra tört az időtlen idő
pedig micsoda mesék árkába készültek
lefeküdni az agóra tökmagsütői
s a halárusok meg a hordószónokok
a törpe szofisták
akiknek mosolya is déloszi arany
s a szentély ringyói a szmürnai-mázas képi
papnők vagy a citerás cemende meg a
ringó csípejü lúd fuvoláslány
mit akart fölemelni az égis a sok hekatomból
milyen titkot vitt el a nagy zuhanásba a
kormos oltárkö mikor játékkocka gyanánt
megpörgette a háborgó föld
zuhannak azóta mind
s nem tudnak megállni már
csak az emlékörző lassu jövőben
mint ama ithakai hősök akiknek
maszk az arcuk, pajzs a mellük
vért a lábuk a karjuk egyenes kard
s a fejük szikrás ércstaréj
persze a tenger –
a tenger mindig fénylik
még akkor is amikor összezsapódnak a szik
nyílik a hegy s torkából
gomolyog föl a kénfüst
persze a tenger –
a tenger ez a kövekhez kiterített
ég-tükör
vigasz-korty
az egyetlen konok tanú
aki nem von vissza vallomást
pedig elszáll több ezer év is
elmond minden evezőhúzást a
hajóslegények imáit a káromlást se tagadv
s messzi időkből visszalocsogja
az áldozatok vérét az ostoba osztrakont
és a boros amforákat
persze a tenger –
amelynek fövenyére
annyian leborultak
a hínárosfejü vén szigonyost várták
legyen ő vigaszuk
mert nem jöttek vissza
a messzi mezőkről a dárdás vad daliák
a partrol akárhogy hívta is őket
a lónevelő szél
meg bánattal teli szemmel az asszony
igen a tenger a sóslevegőjü
mindennél örökebb
s mi repülünk zuhanunk forgunk
le a mocskot fölkaivaró esztendők
szűk örvényén bárhogy húzza a
jó evezős pendíti a vig citeráslány
mondja fohászat kántás hangon a papnő
s cifráz érvet a piszkálódó kedvü szofista
zuhanunk mi is övelük
hisz elérnek minket
mert az elrobogó gyors Nap
szekerét mi sem állítjuk meg
s együtt válunk repedő sziklává
az örök csillagtalan éjben
de addig
addig ne feledd el a tengert